

Prológus

Cato Neimoidia

Juno Eclipse a kezét a háta mögött összekulcsolva állt az ablaknál, és töprengve bámulta a Cato Neimoidiát. A Salvation hídjáról nézve a sűrű erdővel borított világ zöldes fénnel ragyogott a csillagporos feketeségben. A látvány azokra az erdei világokra emlékeztette Junót, amelyeket birodalmi pilótaként keresett fel.

A Callos volt az első. Ott még engedelmesen végrehajtotta a parancsokat, amelyek a bolygó bioszférájának teljes pusztulását eredményezték.

A Felucia következett, és azon a bolygón is halált hagyott maga mögött.

A Kashyyyk zárta a sort. Az ottani eseményeket nehezebbre esett feleleveníteni, de azt tudta, hogy az a világ nem szenvedett sérülést. Sőt a kilátásai hirtelen javultak, miután megsemmisült az űrlift, amely miatt fennállt a veszély, hogy valamennyi vuki rabszolga lesz, és a bolygó mindörökké a Birodalom fennhatósága alá kerül. Az ellenállás egy őserdei kunyhó romjaiban született meg, ahol maroknyi teremtmény esküt tett arra, hogy fellázad a Császár ellen, és megszabadítja a zsarnoktól a Galaxis többmilliárdnyi, meggyötört lakóját.

A szerencsének köszönhetően a Kashyyyk erdői megmenekültek, de Juno abban az időben sokat gondolkodott azon, hogy ő maga megmenekül-e. A fájdalom túl nagy volt, a gyász túl mély. Minden eleven teremtmény eszébe juttatta a lényének azt a részét, amely váratlanul feléledt, aztán ugyanolyan gyorsan meg is halt. A szívét fájó nyomás feszítette, amelyet korábban sosem ta-

pasztalt, még akkor sem, amikor hónapokig raboskodott az Empirical fedélzetén, végig arra számítva, hogy kivégzik.

Éjjelente néha felriadt, és a száján érezte az ő száját. Csak egyszer csókolóztak, de az emlék mindörökké beleégett Juno agyába. A férfi meghalt, ő tovább élt. Egy év telt el, mire végre úgy érezte, túljutott a dolgon. Akkor most egy rakás fa láttán miért kavarodik fel a bensője?

Szedd össze magad – figyelmeztette magát gondolatban. – *Juno Eclipse-nek sokkal fontosabb dolgok miatt kell aggódnia.*

– Elnézést, kapitány – szólalt meg valaki mellette –, a felderítődroidok atmoszférikus zavart észlelnek a célpont közelében.

Juno elfordult az ablaktól, belenézett a helyettese szemébe, és megkérdezte:

- Milyen jellegű zavart, Nitram?
- Robbanásokat – felelte a bothai.
- Mutassa!

A híd közepét elfoglaló, gömb formájú holomezőben megjelent a birodalmi erőd körül elterülő város közelképe. A monitorokon infravörös képsorok villóztak, amelyeket a felszínen tartózkodó droidok küldtek kódolt adások formájában. Az irdatlanul óriási kőoszlopon függő hídváros messziről nézve óriási pörölyre emlékeztetett. A vastos tartókábelek némelyike vörösen izzott. Az egyik gyakorlatilag égett.

– Nekem úgy tűnik, ez nem más, mint egy helyi felkelés – vélekedett Juno. – Ha leszedi a nyakunkról Tarko bárót, annál jobb.

– Ööö... igen, asszonyom – dörmögte Nitram, és zavarodottan krákogott.

Juno szemügyre vette a bothai hosszúkás ábrázatát, majd rászólt a férfirra:

- Beszéljen őszintén! Ez parancs!
- Nos, a robbanásokat megelőző pillanatokban furcsa hőképeket észleltünk – válaszolta Nitram, és rámutatott az egy órával korábban készül képek egyes részeire. – Itt és itt láthatja őket. Úgy tűnik, mintha egy hajó hófoltjai lennének.

– És hol van maga a hajó? Sehol sem látom.

– Éppen ez a lényeg, asszonyom – felelte Nitram, azzal gyorsan körülnézett, majd a parancsnokához hajolva, fojtott hangon közölte: – Azt hiszem, Kota tábornokba botlottunk.

Juno nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e vagy bosszankodjon. Nitram fiatal kora ellenére remek tisztnek bizonyult, mi több, lenyűgöző gyorsasággal és leleményességgel felfedezte a titkot. Szerencsére Juno a birodalmi parancsnokainak köszönhetően rég megtanulta, hogyan palástolja az érzéseit.

– Túl sok pletykát hall, Nitram – mondta, és törölte a gyanús adatokat mutató képernyőket. – Akárhol jár is Kota, nem itt ólálkodik körülöttünk.

Ez persze hazugság volt – Juno bárhol, bármikor felismerte volna a Rogue Shadow kibocsátási adatait, még akkor is, amikor a hajó teljes álcázással repült.

– Igenis, asszonyom!

Nitramnak nem volt más választása, mint hogy a kijelentést elfogadja igazságnak. Elvégre a felettese mondta. De ettől a probléma még nem oldódott meg.

– Rendeljen el harci riadót! – parancsolta Juno. – Azt akarom, hogy öt percen belül tizenkét vadászgép repüljön a város felett. Használjuk ki a lehetőséget, és csapjunk le, amíg a báró elfoglalt.

– Igenis, asszonyom! – felelte Nitram, azzal tisztelgett, sarkon fordult, és parancsokat osztogatva elsietett.

Juno visszafordult az ablakhoz, hogy senki ne lássa a mosolyát. A Salvation, ez az EF76 Nebulon-B osztályú fregatt értékes részét képezte a Szövetség egyre gyarapodó flottájának, és neki nem állt szándékában komoly bajba belevinni a tapasztalatlan személyzetet. *Viszont ez egy gyakorló út – mondta magának –, és hol lehetne gyorsabban és hatékonyabban tanulni, mint egy csata sűrűjében?* Azt amúgy is biztosra vette, hogy a gyalázatos Tarko bárónak hamarosan nem csak az ő újoncai, hanem más dolgok miatt is idegeskednie kell.

A hajóban mindenütt felbőgtek a szirénák. Lábak dübörögtek a fedélzetlemezeken. Egy sor távoli dobbanás jelezte, hogy útnak indult a tizenkét Y-szárnyú. A gépek kissé imbolyogva két hatos

alakzatba álltak, majd egyre gyorsulva belevetették magukat az atmoszférába.

– Menjünk ki innen! – rendelkezett Juno. – A bujkálásnak most már semmi értelme.

A hét ionhajtómű bömbölve életre kelt, és kitolta a fregattot a bolygórendszer egyik kisebb holdja mögül. A pajzsgenerátor maximális teljesítménnyel üzemelt, készen állt az azonnali használatra. Tarko báró felszíni telepét nem látták el erős védelemmel. Lényegében egy rabszolgákat foglalkoztató feldolgozóból és számos kiszolgáló épületből állt, többek között lakórészlegből, lézerütegekből és TIE-indítópadokból. Mindez a hídvárosból függött, egy óriási víznyelő felett. Érkező és induló teherhajók nyüzsögtek folyamatosan a világ körül, egy részük a Birodalom rossz magaviseletű foglyait szállította. A hírszerzők szilárd bizonyítékokat találtak arra, hogy a báró degeszre kereste magát a kenőpénzekkel, amelyeket magas rangú birodalmi tisztektől kapott a jól hasznosítható rabokért, míg a felesleget eladta a huttoknak és más bűnözőknek. Hogy egészen pontosan miből gazdagodott meg, azt senki sem tudta, de sokan sejtették, hogy mennyi szenvedésért felelős. Ha valakit véget vetett volna gyalázatos rémuralmának, nagy szívességet tett volna az egész Galaxisnak.

A Salvationre viszont nem ezt a feladatot osztották. Juno szigorú parancsot kapott: piszkálja meg a báró védelmi rendszerét, és derítse ki, hogy az mennyire erős; hozza bevethető állapotba tapasztalatlan személyzetét, és semmilyen körülmények között ne kockáztassa a hajója épségét. A hivatalos indoklás úgy szólt, hogy a források sokkal fontosabbak a Lázadók Szövetségének, mint a kisebb győzelmek – legalábbis pillanatnyilag. Aztán, amikor a flotta elég nagy lesz, és az ellátó vonalak sokkal biztonságosabbak, kezdetét veheti a komolyabb harc.

A hivatalos állásponttal nem mindenki értett egyet. Egyesek úgy tartották, hogy a háború már megkezdődött, és ugyanúgy meg lehet vívni egy kisebb hadsereggel, mint egy nagyobb, ennél fogva kevésbé védhető sereggel. „Válasszunk megfelelő célpontot – állították ezek az illetők –, és egész csillagrendszereket törhetünk meg. Ugyanúgy, ahogyan a hullámok terjednek szét egy tavon, ha

beledobunk egy követ, egy a Cato Neimoidia elleni sikeres csapás miatt lelassul a rabszolgamunkára alapozott birodalmi gyárak és telepek működése.”

Juno vagy ezerszer hallotta ezt az érvelést. Pontosan tudta, hogy akár egyetlen teremtmény is mekkora változásokat képes előidézni. A mostanában formálódó Lázadók Szövetsége talán nem is jött volna létre, ha nincs ő.

Megrázta a fejét, és haragudott magára, amiért hagyta, hogy elterelődjön a figyelme. Kota segítségre szorult, nem hagyhatta cserben.

A fregatt jelenlétének híre hamar elterjedt az orbitális pályákon keringő teherhajók között. A gépek egy része a hiperűrbe ugrott, és ezek magukkal vitték eleven rakományukat is. Más hajók letértek a keringőpályákról, és elindultak a felszín felé. Az Y-szárnyúak ott cikáztak közöttük, jelentősen megnövelve az égi útvo-
nalakon kialakuló, mind nagyobb zűrzavart. A taktikai képernyőn apró, vörös pontok jelezték egy TIE-védőraj indulását – tíz gép, pontosan a várakozásoknak megfelelően. Odalent lövegtornyok forogtak, hogy ráálljanak a lázadó kötelékekre.

Juno folyamatosan ellenőrizte, hogy Nitram hogyan bánik a személyzettel, közben fél füllel belehallgatott a vadászpilóták beszélgetéseibe:

- Figyelj arra a toronyra, Zöld Hatos!
- Mögötted vagyok, Kék Négyes!
- Élesítik a turbólézereket! Menjetek rá azokra az ütegekre!
- Maradj rajta, Zöld Kettes! Maradj rajta!
- Lőjétek szét azt a tornyot! Tűz!

A Salvation megrázkódott, amikor a nagy teljesítményű lövegei rázúdították halálos energiáikat a lenti bolygóra. Juno előre nem akart ujjongani, de előntötte a büszkeség. A személyzetének tagjai idegesek voltak, izgatottak és talán rémültek is, pontosan úgy, ahogyan várta. A Cato Neimoidia lehetett ugyan előretolt állomás, de lényegében a Birodalomhoz tartozott. Ha túl sokáig ógyelegtek itt, könnyen a nyakukba kaphattak egy komoly flottát. Mindenki megértette, hogy gyorsan kell cseleked-

niük, aztán ugyanolyan gyorsan kell lelépniük innen, máskülönben sehogyan sem lépnek le.

A turbólézerek célt tévesztettek, de valaki más nem. A felszínre telepített lézerütegek milliányi darabra robbantak – hogy ki csapott le rájuk, azt senki sem látta.

Juno néma köszönetet mondott Kotának, valamint az ő láthatatlan milíciájának, és felkészült Nitram izgatott bejelentésére, miszerint az elmélete igazolást nyert. Kota valóban aktívan tevékenykedett a Galaxisban. Kemény és gyors csapásokat mért különböző célpontokra, a Szövetség vezetőinek határozott parancsai ellenére. Nem állíthatták meg, és számos okuk volt arra, hogy hátlásak legyenek neki a támadásokért. Minden jel arra utalt, hogy Tarko báró hamarosan megbánja, hogy felhívta magára Kota figyelmét.

Nitram azonban kérkedés helyett nyugtalanul felkiáltott:

– Indítások... még tíz TIE-vadász!

– Ez nem lehet igaz! – mormolta Juno, és a taktikai képernyőre nézett, hogy ellenőrizze az adatot. Sajnos, nagyon is igaz volt: a hírszerzők rosszul állapították meg a vadászkülönítmény erejét. Ami ennél is rosszabb, a TIE-vadászok egyenesen a Salvation felé tartottak. Juno az elsőtisztre nézett, és odaszólt neki: – Indítsák az összes Y-szárnyút! És állítson valaki mást a turbólézerek vezérlőpultjához! Azt akarom, hogy a támaszpont két perc múlva lángoljon, még akkor is, ha le kell mennem oda, hogy személyesen nyomjam meg a gombot!

– Igenis, asszonyom!

A hídon tartózkodók felgyorsulva tevékenykedtek. Ezekben a pillanatokban nem hagyták, hogy az idegesség vagy a bizonytalanság bármiben gátolja őket. A hír úgy áradt végig a hajón, mint valami színtelen-szagtalan gáz. A legtöbben már tudták, hogy hamarosan támadás éri őket, és valamennyien tisztában voltak a fregatt stratégiai hátrányaival. A méretéhez képest erős fegyverzetet és nagy teljesítményű pajzsot hordozott, ám az orr- és a tatmodult összekötő, karcsú középrészt összpontosított tűzzel könnyen meg lehetett törni. Valamennyien tudták, hogy ha ez megtörténik, a

hajótestből azonnal elszökik a levegő, és mindenki meghal, aki a fedélzeten tartózkodik.

A turbólézerek ismét tüzeltek. Néhány pillanattal később a felszíni célpontok ragyogó tűzlabdákká változtak. Juno egy-egy pillanatra meglátta az álcázással repülő Rogue Shadow-t, amint ott kanyarog a lenti TIE-vadászok között. A manőverek alapján úgy tűnt, a tábornok helyet keres, ahol leszállhat, hogy aztán, amint ő és a kommandósai kiugranak, a hajó automatikus vezérléssel elvonuljon egy biztonságos helyre, majd visszatérjen az utasaiért, amikor megkapja a küldetés végét jelző üzenetet.

Juno a Halálcsillagon történtek óta nem repült a Rogue Shadow-val, de még most is mindent tudott róla. Mi több, jobban ismerte azt a gépet, mint a Salvationt. A fregatton csupán parancsnokként szolgált, míg a Rogue Shadow fedélzetén kapitányként és hajózóként is – és ez jelentős különbség volt.

A lázadó és a birodalmi vadászgépek a bolygó és a fregatt közötti térben, a légkör határán túl csaptak össze. Energianyalábok röpködtek mindenfelé. A képernyők vadul villóztak. Juno szeretett volna odakint lenni, a pilótái között, szerette volna belélegezni a fülke állott, fanyar levegőjét, mialatt a hüvelykujja már-már begörcsöl, annyit tartja a tűzkioldó felett. A szíve még most is felgyorsulva vert, amikor a pilótákra gondolt, noha emlékezett magát az új kötelezettségeire. A háború egyszerűbb volt egy vadászgépben ülő pilóta számára, de nem jobb. A teljes kép számított. A háborút kellett megnyerni, nem a csatát.

Ebben az értelemben Juno együtt érzett azokkal, akik ellenezték Kota gondolkodásmódját. Ha valaki túl keményen, túl gyorsan tört előre, az jó úton járt afelé, hogy bekerítsék és megsemmisítsék. Némi óvatosság sosem ártott. Juno ezért segített titokban a tábornoknak: részben, hogy az ellenőrzése alatt tartsa, részben pedig, hogy vigyázzon a hátára. Valakinek gondoskodnia kellett arról, hogy a férfi ne tűnjön el. A Lázadók Szövetsége nem nélkülözhetette a szolgálatait.

Ám amikor Juno a tábornok hadjáratának hátulütőire gondolt, rosszkedvűen ráncolta a homlokát. *Mi tart ennyi ideig? A Rogue Shadow-nak már rég úton kéne lennie...*

– Nitram, összpontosítsák a tüzet erre és erre az ütegre! – parancsolta Juno, és rámutatott a taktikai térképen két helyszínre, amelyek a támaszpont közelében terültek el. Mindkettő erősebb tüzet adott, mint a hírszerzési adatok szerint szabad lett volna. Kotának talán éppen ez okozott gondot.

– Igenis, asszonyom!

A lázadó vadászok irányt váltottak, hogy megrohamozzák a célpontot. A felszín felett dúló tűzharc egyre hevesebb lett.

Juno a taktikai képernyőt fürkészte, és nyugtalan lett a birodalmi forrásokból beszerzett információk, illetve a valóság közötti ordító különbségek miatt.

– Küldjék a felderítő droidokat a támaszpont közelébe! – parancsolta fennhangon. – Ott valami nagyon nincs rendben!

A felszín felett és az orbitális pályákon a vadászgépek tovább harcoltak, mialatt Juno arra várt, hogy megérkezzenek végre az adatok. Távolról nézve a birodalmi állomás teljesen normálisnak látszott. Nem állt másból, mint egy űrkikötőből, pajzsgenerátorokból és egy zárt területből, vagyis pontosan úgy festett, mint bármelyik hasonló jellegű telep bármelyik megszállt világon. Ezt azonban erősebb védelemmel látták el, mint a többit, és az űrkikötőben zsúfoltság uralkodott. Miért szállt le ennyi hajó a kereskedelmi zónában, amikor rengeteg hely van a rabszolgatelepnél? Ami ennél is fontosabb: a Cato Neimoidiáról szóló birodalmi információk miért térnek el ennyire attól, ami valójában itt van?

A felderítők adataiból nem sok minden derült ki, így aztán Juno ismét a bolygó körüli űrre fordította a figyelmét. Egyelőre nyomát sem látta a birodalmi erősítésnek.

– A báró miért nem kért még segítséget? – kérdezte az első-tisztól.

– Fogalmam sincs, asszonyom – felelte Nitram. – Folyamatosan figyeljük a hullámsávokat.

Juno az állát dörzsölgetve töprengett. Tudta, hogy csupán idő kérdése, és megjelenik a birodalmi flotta, akár hívta Tarko báró, akár nem. Csak annyi kellett, hogy egy menekülő teherhajó leadja a riasztást, és a Császár csizmája máris ereszkedni kezdett, hogy eltapossa a lázadókat. Valójában, mivel az erőviszonyok ki-

egyenlítették voltak a Cato Neimoidia körül, ráadásul Kota is felbukkant, Junónak máris vissza kellett volna vonulnia innen, nehogy veszélynek tegye ki a Salvationt.

– Kapcsolják erre a pultra a nagy hatótávolságú adó-vevőt! – rendelkezett az előtte álló konzolra mutatva. – És ne hallgatóz-zanak!

Nitram előbb felszegte, majd lelapította a fülét, és engedelmesen hadarta:

– Ahogy óhajtja, asszonyom!

Juno kiválasztott egy csekély forgalmú csatornát, és beleszólt a mikrofonba:

– Elsötétítés hívja Feketeórt! Válaszoljon, kérem!

A készülék előbb csak sercegett, aztán Kota rekedtes hangját továbbította:

– Nincs időm beszélgetni!

– Nagy kár! Amit csinál, túl sokáig tart. El kell tűnnie innen!

– Szó sem lehet róla, Elsötétítés! Ha akar, menjen! Én maradok, és befejezem a munkát.

Juno nem törődött a férfi szavaiból érződő, burkolt szemrehányással, csupán megkérdezte:

– Hogyan? Sosem fog eljutni a támaszponthoz, hogy elkaphassa Tarko bárót! Túl jól védik!

– Az nem támaszpont! – közölte mogorván Kota.

– Hát akkor micsoda?

– Nem tudom, de talán semmi sem lesz, mire én...

Az adás megszakadt, azzal egy időben, hogy vakító fény lobbant odalent, és két felderítődroid jele eltűnt a monitorról. A Rogue Shadow hófoltja beleveszett egy hatalmas kiterjedésű tűzgömbbe. Valaki ledobott valami nagyot a Cato Neimoidiára, amivel egyszerre megsemmisített több lázadó és birodalmi csillagvadászt. A birodalmi támaszpont egyik falánál tűz tombolt, amitől az a vörös izzásig hevült.

A pult hangszórójából egyre hevesebb sistergés hallatszott.

– Válaszoljon, Feketeór! – mondta halkán Juno. – Itt Elsötétítés! Segítségre van szüksége?

Nem kapott választ, de nyugalmat erőltetett magára, és bár látta, hogy Nitram őt figyeli, tovább próbálkozott.:

– Elsötétítés hívja Feketeórt! Feketeőr, azonnal jelentkezz!

Ezúttal sem történt semmi. A hídon teljes csend uralkodott.

Juno dermedten állt, és újra meg újra feltette magának a kérdést: a férfi, akit szeretett, mit tenne most?

Tudta, hogy mi a válasz: ő mindent megtenne, ami a hatalmában áll, hogy megmentse a barátját és Jedi-mesterét. Az utolsó csepp véréig, a teste utolsó energiafoszlányáig harcolna. Nem hagyná, hogy bármi az útjába álljon.

De Juno nem ő volt. Nem rendelkezett a férfi hatalmával, és olyan felelősség nyomta a vállát, amelyet neki sosem kellett figyelembe vennie. Emellett, a férfi meghalt, és most már Kota is eltűnt. *Ezek után mit kellene tennem?* – kérdezte magától Juno. – *Mentsek meg egy szellemet? Ha tudnám, hogy hogyan kell csinálni, már egy évvel ezelőtt megtettem volna.*

Megszólalt egy vészjelzés, és a híd egy csapásra felbolydult.

– Társaságot kaptunk – állapította meg Nitram, miután végigpásztázott a tekintetével az adatokat közlő monitorokon. – Két fregatt, egy cirkáló, és... igen, egy csillagromboló. Imperial-osztályú. Valószínűleg az Adjudicator. Vadászokat indít. Ööö... kapitány?

A híd személyzetének valamennyi tagja a parancsnokot nézte.

– Hívják vissza a pilótáinkat – mondta Juno tisztán csengő, nyugodt hangon, abban a tudatban, hogy meg van kötve a keze. Ha felelősségteljesen akart viselkedni, márpedig úgy akart, nem dönthetett másként. – Hozzanak mindenkit a fedélzetre, és tűnjünk el innen! Minél gyorsabban!

– Azonnal, asszonyom! – hadarta az elsőtiszt.

Juno elhárított a taktikai képernyőtől, hogy a tisztjei munkához láthassanak. A háromdimenziós képen apró pontok tartottak a Salvation irányába, miután a vadászgépek elszakadtak az ellenségtől, és a biztonságos menedék felé száguldottak. Juno tizennyolcat számolt össze, amit azt jelentette, hogy hat pilótája nem fog hazatérni. És cserébe mit nyert a Szövetség?

A válasz ezúttal is ott volt előtte. A személyzetének tagjai tökéletesen dolgoztak, és kemény tapasztalatok árán megtudták, hogy a Cato Neimoidia védelme jóval erősebb a vártnál. A Salvation megrugdosta a Birodalmat, és reagálásra kényszerítette. Valahol, valakik nagyon hálásak lehetnek, amiért az Adjudicator váratlanul eltűnt a fejük fölül.

De én mire megyek ezzel? – kérdezte magától Juno.

– Nagy kerülővel menjünk a találkozási ponthoz! – utasította Nitramot. – Nem akarom, hogy valaki kövessen minket.

– Igenis, asszonyom! – felelte engedelmesen az elsőtiszt.

Nitram nem kételkedett a parancsban, noha az elhangzott indok értelmetlennek tűnt. Az igazság úgy festett, hogy Junónak időre volt szüksége, hogy gondolkodhasson.

Kota eltűnt. Hogyan fogja megmagyarázni ezt a Szövetség vezetőinek?

Ég veled, öreg barátom! – búcsúzott gondolatban a tábornoktól.
– *Ezúttal miféle örületbe rángattál bele?*

– Elkészültünk a számításokkal – jelentette Nitram.

– Készítsék elő a hiperhajtóművet! – válaszolta gépiesen Juno. A pajzsokra erős tűz zúdult, amitől a hajó mind hevesebben dülögölt. Már csak két vadászgép maradt odakint. Pillanatokkal később azok is beértek a hangárba, és Juno kiadta a parancsot:

– Ugrás!

A Salvation a hipertérbe ugorva messze maga mögött hagyta a meggyötört világot, annak minden rejtélyét és kísértetét.

Első rész

Lázadás

Első fejezet

Ezen a napon...

A meditáció tengerének mélyén egy hang harsant:

„Kifogy a hóhérokból, báró!”

Starkiller kinyitotta a szemét. Ismerte ezt a hangot. Megmozdított benne valamit, ami régóta aludt, vagy talán nem is létezett soha.

Elhessegette az emléket, és befejezte a töprengést. Értelmetlen lett volna ilyesmire pazarolni az energiáját, amikor a puszta életben maradása forgott kockán. Hogy hány napot töltött az aknában, azt nem tudta, de ezen idő alatt se nem evett, se nem aludt. Olyan ellenséggel állt szemben, akire nem sújthatott le, és nem manipulálhatott. Ez az ellenség nem más volt, mint saját maga: törékeny teste, gyenge tudata, ingadozó lelke. Tudta, hogy vagy kibírja és teljes egészéként emelkedik ki, vagy egyáltalán nem emelkedik ki.

Ilyen volt Darth Vader titkos tanítványának az élete.

Halott...

Akkor most sokkal hatalmasabb, mint bármikor...

Még több hang. Starkiller lehunyta a szemét, és megrázta a fejét. Feltérdelt, lerakta összebilincselte kezét az alatta elterülő, síkos fémfelületre, és a külvilág hangjaira összpontosított.

Az elszigeteltség hosszú időszakai alatt megismerte a klóngyár különféle neszeit. A fémrétegeken keresztül szapora kopogást hallott, ami csakis eső lehetett. Az éles sistergések a sorozatokban lecsapó villámokat kísérték. A távoli morajlások mennydörgések

voltak, és állandóan hallani lehetett egy mély, fojtott zúgást, a bolygót megkerülő tengeri áramlatok örökös dalát.

Starkiller, ha mást nem is, azt biztosra vette, hogy a Kaminón van. Ezen a távoli vízi világon született újjá, ahol a Császár rohamosztagosainak jelentős része felnőtt. Itt kellett élnie és meg erősödnie, vagy meghalnia erőtlenül, mindenkitől elfeledve. Minden nehézség, minden akadály leküzdésével tett egy-egy lépést afelé, hogy idővel a sorsa, az élete egyedüli ura legyen. Ez az alapelv rejtőzött valamennyi tanítás mélyén.

Hirtelen új hang jelent meg a bolygó szüntelen dúdolásában: egy TIE-osztályú, továbbfejlesztett vadászgép visítása. A meghajlított vezérsíkokkal felszerelt, szögletes és megnyújtott testű gép ostorcsapáshoz hasonlatos hangrobbanással hatolt be az atmoszférába, és teljes légköri sebességgel ereszkedett a telep felé.

Starkiller megfeszítette az izmait. Jól ismerte a gép hangját, és érzékelte azt, aki a kormányon tartotta gyakorlott kezét. Hallotta, hogy a rohamosztagosok a gazdájuk elektronikus hívására válaszul sietve vonulnak valahová, és futás közben parancsokat ordítanak egymásnak. Nyomástartó szakaszolókapuk nyíltak és ereszkedtek tompa dobbanások kíséretében. A telep felébredt álmából.

Starkiller nem mozdult meg, amikor a TIE-vadász leszállt. Nem nyitotta ki a szemét, amikor két súlyos csizma koppant a leszállóló pályán, aztán a gazdájuk hosszú, lendületes léptekkel tartott a létesítmény mélye felé. Nyugodtan lélegzett, mialatt valahol a közelében turbólift zúgott, majd az ajtó sziszegve kinyílt. Az akna torkolatába épített, vörös fényű lámpák felgyúltak, és bár érezte a belőlük áradó meleget meggörcbített hátán, nem nézett fel.

Gépiesen ritmikus, sistergéssel vegyes sziszegést hallott. Nehéz léptek dobbantak az akna pereménél, aztán a jövevény megállt.

– Tehát életben vagy – állapította meg Darth Vader.

Egykori mesterének hangjára Starkiller végre felnézett, és a szemébe hatoló fény miatt szaporán pislogott. Vader három méterrel felette állt, éppen csak látta őt a lámpák, illetve az akna tezejét lezáró rács miatt. A Sötét Nagyúr úgy állt ott, mint valami

testetlen árnyalak, egy köpenyes ember formájában létező fekete lyuk.

Starkiller nyelt egyet. A torka annyira kiszáradt, hogy alig tudott megszólalni.

– Ezúttal mennyi idő telt el? – kérdezte szinte suttogva.

– Tizenhárom nap. Lenyűgöző – felelte Vader.

Érezni lehetett, hogy nem egykönnyen préselte ki magából a dicséretet. Csikorogva tört elő a száját elfedő, háromszög alakú rácson, és úgy hullott Starkiller fülébe, akár a por.

– Az Erő mindent megad nekem, amire szükségem van – mondta rekedtes hangon Starkiller.

– Az Erő?

A dicséretféleség azonnal figyelmeztetésbe fordult, mint már oly gyakran.

Starkiller lehorgasztotta a fejét. Tudta, hogy a Sötét Nagyúr mit vár tőle. A felkészítéssel, elszigeteltségben töltött hetek alatt világosan megértette, így módosította az előző kijelentését:

– A sötét oldal, mesterem.

Odafent megmozdult egy fekete kesztyűbe burkolt kéz. Az akna száját lezáró rács elrepült.

– Gyere! – parancsolta a fekete alak.

Starkiller alatt megmozdult a fémpadló, és elindult felfelé. A tanítvány munkára fogta hosszas térdeléstől megmerevedett izmait, és kihúzta magát, hogy függőleges testtartásban, emelt fővel találkozzon Darth Vaderrel.

A fenti helyiségben alig akadtak bútorok, ablakok nem voltak, és kijárat is csak egy – a turbólift. A vezérlőpultok és a padlóba ágyazott lámpák kevés fényt adtak, így nem lehetett pontosan felmérni a helyiség kiterjedéseit, de Starkiller a gyakorlatok alatt szerzett tapasztalatai alapján tudta, hogy a terem kerek, és a falai áthatolhatatlanok. Behajlította az ujjait, és sóvárogva gondolt egy fénykardra, amit a markában tarthatna. Ha az agya nem is emlékezett mindenre, az izom-émlékezete kiválóan működött. Noha Darth Vader tanításai révén új képességekre tett szert, a keze még most is azon a módon akart harcolni, amit a legjobban ismert.

A szeme sarkából látta, hogy tőle jobbra csontvázra emlékeztető Proxy droidok állnak, aktiválásra készen. Ha szerencséje lesz, a mestere leszedi a bilincset, és megengedi neki, hogy párbajozzon a gépekkel. Ha nem...

A felvonó halkán csikorogva megállt. Vader tett egy lépést hátra, és végignézett a tanítványán. Starkiller még a férfi arcát eltakaró duracél, obszidián és plasztacél rétegeken keresztül is érezte magán a Sith átható tekintetét. De most valami megváltozott. Vader ugyan hallgatott, de Starkiller tisztán érezte, hogy nem egy megszokott gyakorlat következik.

Némán és mozdulatlanul várakozott. Darth Vadert senki sem sürgethette.

– Van egy küldetésem számodra – közölte végül a Sötét Nagyúr.

– Igen, mesterem.

– Starkiller egykori cinkosa fogságba esett.

Starkiller egy pillanatra összezavarodott. Aztán az emlékezete működésbe lépett, és megadott egy nevet. Annak a férfinak a nevét, aki elcsábította őt a sötét oldaltól, és ezzel ráterelte a halálba vezető ösvényre.

Ekkor meghallotta ugyanazt a hangot, mint amelyik kirángatta a meditáció sötét mélyéről:

„Vader azt hiszi... hogy átállított téged. De én érzem a jövődet... és Vader annak nem része! Érzem... csak azt érzem, hogy... én?”

– Kota tábornok... – suttogta, és elszántan küzdött, hogy megmaradjon a jelenben.

– Így van. Elrepülsz a Cato Neimoidiára, és végzel vele.

– És akkor véget ér a felkészítésem, mester?

„Addig nem szállhatsz szembe a Császárral, amíg nem sikerül legyőznöd egy valódi Jedi-mestert.”

A hang Vaderé volt, de megint egy másik korból, egy másik emlékből származott. A jelen Darth Vadere egyetlen szót sem szólt.

Starkiller a fejéhez kapta bilincsbe vert kezét, és elfordult, hogy palástolja a zavarodottságát. De nem számított, milyen keményen próbálkozott, nem számított, mennyire összepontosított, a múlt nem hagyta békén.

Vader továbbra is éberem figyelte őt, és megállapította:

– Még most is látomások gyötörnek.

– Igen – ismerte el Starkiller, mert értelmetlen lett volna tagadni –, igen, mesterem.

– Mondd el, hogy mit látsz!

Starkiller nem tudta, hogy hol kezdje. Tizenhárom napon keresztül mozdulatlanul feküdt az aknában, és mindenféle érzécsalódások törtek rá: furcsa szagokat érzett az orrában, könnyed érintéseket a bőrén; hangokat hallott, amelyek őt szólították; képeket látott olyan dolgokról, amelyeket elképzelni sem tudott volna. Igyekezett kirekeszteni mindezt a tudatából, de miután nem sikerült, megpróbálta összeállítani a részletekből a teljes képet. Ez is lehetetlennek bizonyult, ráadásul minden kísérlet leírhatatlan fájdalmat eredményezett, és mindennél jobban vágyott arra, hogy vége szakadjon az egésznek.

– Néha – válaszolta bizonytalanul – lángoló erdő szagát érzem.

– Folytasd!

– Látom a tábornokot elesni, és érzem, hogy föld megremeg körülöttem, amikor tőlem nem messze lezuhan egy csillaghajó. És elalvás előtt egy nő hangját szoktam hallani – sorolta Starkiller, és nyelt egyet. Ez az emlék kínozza a legjobban. – Nem értem, hogy mit mond. Mester, te tudod, hogy ki ő?

Akarata ellenére könyörgő hangsúllyal beszélt, és gyűlölte magát emiatt.

– Ezek egy halott ember emlékei – jelentette ki Vader, és közelebb lépett a tanítványához, hogy nyomatékokot adjon a szavainak. – Részben a klónozás során alkalmazott gyorsított fejlődés, részben a felkészítéskor alkalmazott villámtanulás mellékhatása. Hamarosan eltűnnek a fejedből.

– Mi lesz, ha mégsem?

– Akkor nem leszel hasznos a számomra.

Starkiller kihúzta magát. Ezt a tényt a mestere először mondta ki nyíltan. Persze, mindig is tudta, hogy így áll a helyzet; Darth Vader nem a könyörületességéről híresült el. De hogy a Sötét Nagyúr ilyen nyersen vágta a képébe – hogy megszabadul ettől a

Starkillertől, ettől a klóntól, mint valami hibás droidtól, ha nem szedi össze magát –, az kétségkívül segített neki összpontosítani.

A hatás nem tartott sokáig.

„Küldjétek rá a koréliei pengegyűjteményeket!”

Ezt a hangot még sosem hallotta. Összerezzen, és tudta, hogy ezzel az önkéntelen mozdulattal gyakorlatilag halálra ítélte magát.

– Starkillert az érzései gyengévé tették – mondta a Sötét Nagyúr. – Ahhoz, hogy engem szolgálhass, erősnek kell lenned.

Hogy ez a szolgálat miben nyilvánulna meg, azt Darth Vader sosem árulta el. Starkiller feltételezte, hogy a Nagyúr az eredeti Starkiller helyére szánja őt, egyfajta fegyvernek, amit bevethet az ellenségei ellen, az áruló parancsnokoktól kezdve talán magáig a Császárig. Régebben így nézett ki a terv, és ő gyanította, hogy a jövőben is így lesz. Pillanatnyilag viszont mindez nem számított. Az új Starkiller nem akart mást, csak élni.

– Erős vagyok, mester – állította határozottan –, és még erősebb leszek.

Vader belépett a háta mögé, és intett egyet a baljával. A bilincs harsány fémsikollyal leszakadt Starkiller csuklójáról, és a padlóra hullott.

– Bizonyítsd be! – parancsolta a Sötét Nagyúr.

Szempárok gyúltak fényre az árnyékokban. A Proxy droidok aktiválódtak. Starkiller ököibe szorította a kezét, és felkészült. Régebben újra és újra legyőzte a kiképző programokat. Nem létezett az a Jedi-szimuláció, ami felülmúlhatta őt.

De most valami megváltozott. Mialatt Darth Vader átadta neki a fegyvereit – két ugyanolyan kristállyal szerelt, vörös pengéjű fénykardot –, már látta, hogy ezúttal nem Jedi-lovagokkal fog megküzdeni. A sötét árnyékokból kibontakozó ellenfelek egyenruhája a színét tekintve hasonlított ugyan a Sithek ősi ellenségeinek öltözetéhez, ám ezek hétköznapi emberek voltak, és csupán sugárvetőket hordoztak.

Starkiller látott már hasonló páncélzatot, az eredeti Starkiller emlékeiben. Ugyanilyen katonák ellen harcolt a TIE-gyárban, a Nar Shaddaa felett. A Korélián is ott voltak. Tisztán emlékezett a helyszínekre, még ha az összefüggéseket nem is értette. A har-